

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Adnotationes || Et Meditationes || In Evangelia Qvae || In
Sacrosancto Mis-||sae Sacrificio || Toto Anno || Legvntvr;||**

Nadal, Gerónimo

Antuerpiæ, M. D. XCV.

Vngit pedes Iesv Magdalena.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78158](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78158)

209
FERIA V. POST DOMINICAM
PASSIONIS.

Vngit pedes IESV Magdalena.

LVC. VII.

ANNO XXXI.

In lxxix. imaginem adnotatiuncula.

lxxix.

- A. *Capharnaum, ubi hec facta memorantur.*
B. *Rogat Phariseus IESVM vt manducet secum.*
C. *Accumbunt Phariseus, IESVS, & Apostoli.*
D. *Magdalena rigat pedes IESV lacrymis, tergit capillis, osculatur, vngit vnguento.*
E. *Phariseus hec videns indignè fert.*
F. *Respondet benignè illi IESVS per parabolam duorum debitorum.*
G. *Pueri ad mensam consistentes diligenter ministrant.*
H. *In circulo parabola expressa cernitur.*

34

EVANGELIUM MISSÆ.

LVC. VII.

Rogabat autē illum^b quidam de Phariseis vt manducaret cum illo: & ingressus domum Pharisei, c^e discubuit. Et ecce^d mulier quæ erat in ciuitate peccatrix, vt cognouit quod Iesus accubuit in domo Pharisei, attulit alabastrum vnguenti, & stans retro secus pedes eius, lachrymis cœpit rigare pedes eius, & capillis capitis sui tergebat, & osculabatur pedes eius, & vnguento vngebat. Videns autem Phariseus qui vocauerat eum, ait intra se dicens, Hic si esset Propheta, sciret vtique quæ & qualis est mulier quæ tangit eum, quia peccatrix est. Et respondens Iesus dixit ad illum, Simon, habeo tibi aliquid dicere. At ille ait, Magister, dic. Duo^f debitores erant cuidam feneratori, vnus debebat denarios quingentos, & alius quinquaginta. Non habentibus illis vnde redderent, donauit vtrisque. Quis ergo eum plus diligit? Respondens Simon dixit, Æstimo quia is cui plus donauit. At ille dixit ei, Rectè iudicasti. Et conuersus ad mulierem, dixit Simoni, Vides hanc mulierem? Intraui in domum tuam, aqua pedibus meis nõ dedisti; hæc autem lachrymis rigauit pedes meos, & capillis suis terxit: osculum mihi non dedisti; hæc autem, ex quo intraui, non cessauit osculari pedes meos: oleo caput meum non vnixisti; hæc autem vnguento vnxit pedes meos. Propter quod dico tibi, remittuntur ei peccata multa, quoniam dilexit multum: cui autem minus dimittitur, minus diligit. Dixit autem ad illam, Remittuntur tibi peccata tua. Et cœperunt qui simul accumbebant dicere intra se, Quis est hic, qui etiam peccata dimittit? Dixit autem ad mulierem, Fides tua te saluam fecit, vade in pace.

S 3

ADNO-

ADNOTATIO.

A. Capharnaum, ubi quæ narrat Lucas gesta esse videntur, si quidem in ciuitate alia, non Hierosolymis, ut intelligit Augustinus; & in Galilea, ut Bedæ; & primo quidem prædicationis anno, & paulo post quàm suscitauerat filium viduæ, & dimisisset legatos Ioannis: tunc enim venit Capharnaum, & illum inuitauit Phariseus, & mulier peccatrix ad ipsum venit mense accumbentem.

De con.
Euang.
lib. 2.
cap. 79.
In 7. cap.
Luca.

B. Rogat IESVM Phariseus ut ad se domum veniat, neque explicat ad cænam ne, an ad prandium, sed manducatum: ad cænam magis est verisimile, siue ad Phariseum, siue ad Christum spectes.

C. Confessus ad mensam. Vbi contemplare aliorum etiam personas, sed Christi præsertim, Magdalene, & Pharisei. Alij animo suspenduntur videtes rem nouam, mulierem nobilem, famosam, opulentam, celebrem, in conuiuium tam luctuose, tam humiliter se conijcere.

D. Subsistere verò ad IESVM retrò, dein ad pedes IESV se projicere, tam miserabiliter & profuse plorare, ut sufficerent lachrymæ pedibus IESV lauandis; illos de osculari, capillis suis tam cultis, tam delicatis extergere, unguento ex alabastrò, elegantius vase & pretioso, ungerere: prodigio hæc omnia similia esse videbantur. Hic tu

animaduerte num IESVS calcis non sit usus, sed nudis pedibus iter fecerit: nudos enim pedes eius rigat, ungit, tergit Magdalena, non partem pedum. Quid IESVS? eam ad se traxerat, cor illius calesti lumine illustrauerat atq; emollierat, charitate ingenti inflammauerat: ut non tam videri possit mirum quod illa aut bore Christo faceret, quàm quod non plura faceret.

E. Quid verò magnificus Phariseus? corrugat frontem, auertit vultum, ut rem indignam increpat intra se atque auersatur, dedignatur peccatricem in domo & in conuiuio suo mulierem videre, Christum contemnit, quod per ignorantiam eam respiceret ac reciperet.

F. At blande illum docet IESVS; tandem Mariæ dimittit peccata, simul liberat eam à septem spiritibus immundis, qui illam quidem interius, nonnunquam etiã exterius affligebat: nam de hac loquitur Lucas proximo capite, & xxiiij. de hac Ioannes xi. xij. xix. & xx. Matth. xxvi. & xxviiij. Mar. xiiij. cap. & xvi. Hæc illa una est celeberrima Maria Magdalena.

G. Ministri mense sollicitè suo funguntur officio.

H. Hoc circulo commode representatur parabola faeneratoris, qui debitoribus dimittit debita: intenditur verò contra Pharisei vel inhumanitatem, vel seueritatem.

MEDITATIO.

Verè mentis extasim facit Dei amor bone IESV. Neque verò tam est hoc mirum in nobis quàm in te, qui es omnium author: te enim pulchri & boni amor infinitus quasi extendit ad tuæ creaturæ prouidentiam atq; gubernationem: idem amor tibi maiore extasim indixit, cum è cælis de sinu Patris descendisti in terram, factusque homo passibilis & mortalis, nostras infirmitates, languores, dolores, mortem ipsam suscepisti. Diuersa longè tamen est tui excessus ratio, atque nostri: tu ad inferiora te extendis & applicas, nos ex tui amore ad te extendimur atque applicamur vnione illa viuida, læta, diuina. Quid dixi, extendimur, applicamur, vnimur, viuida, læta, diuina vnione? Emendo, Domine, insipientiam meam: illa quidem desideramus, ad illa aspiramus, ut saltem aliquid Pauli extaseos imitari possim? ubi dixit; Viuo ego, iam non ego, viuit verò in me Christus; & Ignatij, cum dixit; Amor meus crucifixus est: hæc mihi in mentem venit meditatio amo-

Dion. de
diuin. no.
vin. c. 4.
& 10.

If. 53.

Gal. 2.
Dionys.
de diuin.
nom. c. 4.

ris & extasis, ubi volo lectissimæ fœminæ Magdalene lachrymas celebrare. Quid enim illæ sunt lachrymæ? Quid in conuiuium irruptio? Quid lotio pedum tuorum, extersio, exosculatio, inunctio, mulieris nobilis, opulentæ, famosæ, & eius quidem peccatricis? Ingens tui ille amor illam fecit extasim, tam acrem, tam inusitatam: sciebat enim quem amabat, in te totum eius cor & mens confuxerat, tuæ diuinitatis & bonitatis gustauerat suauitatem & vim, nihil illi reliqua omnia erant præ te, & præ tui amoris diuina suauitate. Quæ igitur faciebat Magdalena, ex diuina in te amoris extasi profundebatur, ut videri quidè possent insipientibus modum excedere vel decorum, verum contrà erat; nam quod stultum est spiritus Dei & amoris, sapientius tu fecisti, quàm ut homines capere possint. Aperi oculos Phariseæ, contemplare quæ nam sit quæ tangit, & quem; & desine vel iudicare vel mirari. Deus est omnipotens quem tangit Magdalena, qui sui amoris extra-

Hieron.
ad Eustoch.
chii de
custodia
virgin.
Bonau.
Lyræ.
Dionys.
Car.

1. Cor. 1.

si, suo excessu, quem erat completurus Hierosolymis, illam ad poenitentiae perfectionem promouerat. Et quid magis stultum insipientiae hominum videri poterat, quam crux tua, bone IESV? ea tamen quid fortius, quid sapientius esse potest vel cogitari? Ita infirma mundi & contemptibilia elegit Deus. Omnia concurrebant in Magdalena tuae gratiae dono excellenti, peccatorum suorum profunda consideratio, & multitudinis, & grauitatis, illorum dolor vehemens, & compunctio atque execratio, iudicii diuini timor, poenarum inferni horror. Hac tristitia excitati vapores ex profunda cordis compressione, & calore vehementi, lachrymarum vim copiosam eiciebant: verum addebat vehementior illa lachrymarum causa, amoris tui viuax flamma & ardor, qui vt compunctionem faciebat vegetiore, ita suo calore & poenarum timorem expungebat, & eam latissimis lachrymis irrigabat atque suauissimis. Quae enim mala dimisisset, ex amore intelligebat, simul ex eodem, quantum bonorum thesaurum recipere, tam indigna, tam insperato: excitabatur in ipsa desiderium eò pertingendi, quò iter & viam ille amor aperiebat, ad Christi diuinitatem. O pretiosas illas lachrymas, instar margaritarum de beatis Magdalena oculis defluentes! o diuinas & obediens illas aures! o virilem & sapientem mentem! o celebritatem spiritualis amoris ad diuinum sponsum festinantis! o stimulum desiderij ad Deum verbum! iam arbitror haec non fastidire te Pharisae, neque auersari. Quid si scires quam suauitatem tunc beata illa Magdalena anima percipiebat, quem sensum cordis, quam spiritus ebrietatem, quantum fontem videbat misericordiae Dei & benignitatis in se apertum & influentem? Mirum non censes quòd sui quasi oblita, atque adeò planè oblita, tota esset in suo amore, in suo amato Deo & Christo. Intelligeres praeterea in conuiuium irruptionem contemptum mundi indicare, humilitatem quòd retro staret, & se ad pedes Christi abijceret; lachrymarum tam vehementem, tam copiosam profusionem, summum animi dolorem, acerrimam simul & suauissimam Dei dilectionem. Quid pedum Christi rigatio & tertio? magno mysterio significabant, illa contritioe & amore, vnde lachrymae illae emanabant, fieri expeditam in nos Christi propitiationem. Sed cur capillis terit? quia non interno solum dolore &

amore facile ad nos inuitatur & venit Christus, sed simul externarum rerum benigna in pauperes communicatione: vnde sequitur osculum diuini amoris, diuina familiaritas. Inunctio tandem, diuinorum bonorum in animam redundantiam & suauitatem, & ex his fluentem orationem designabat: quae beneficia omnia pedes Christi, id est iter quod in sua carne inter nos habuit, affluentissimè peperit. At nos, magne IESV, heu qualem concipimus erga te amorem? quamnam ex amore tuo extasim patimur? & tamè impendio peiores sumus quam fuerat Magdalena. Te verò in conuiuio aeternae beatitatis in caelo assidere scimus, & nullum esse ibi Pharisaeum obmurmurantem vel impediens, atque adeò omnes conuiuas nobis esse propitios credimus, & nos suis suffragijs ad te promouere. Hem, amoris nostri exercitium vel nullum, vel frigidum planè & effœtum. Non viderat te Magdalena còsputum, alapis caesum, flagellatum, spinis coronatum, crucifixum, cum summo cruciatu in cruce morientem, lancea latus transixum: nobis haec ob oculos proponuntur omnibus annis solenniter, omnibus etiam locis communiter; & tamen longe à Magdalena poenitentia, lachrymis, amore absumus: quasi nos tu per illam ab eius imitatione abegeris, & non potiùs vehementer inuitaueris atque attraxeris. Quando parit nostra peccatorum nostrorum poenitentia, & amor tuus lachrymas? Quando lachrymis te nobis propitium facimus? Quando ad opera misericordiae inde profilimus? Quando progredimur ad vnionem suauem illam & fortem amoris tui, & orationis feruidas aspirationes? Confiteor tibi ego huius sterilitatis culpam, bone IESV. Amamus quidem nos, & extasim patimur, sed non te, non ad te. Tenet nos adhuc creaturae, illis allicimur, illis trahimur, non ad te, sed ad ipsas. Semper in nobis sumus, nos amamus, nos in omnibus afflictionibus inuenimus, non te. Hi sunt nostri amores, haec nostra extases: & tamen extasim facit amor tuus ad te, & ad tua. Cur enim si te verè ac sincerè amamus, non tenet nos amor tui vnicè atque vnitè? Profitemur te à nobis amari propter te: cur igitur in te non sumus cum te amamus, sed in nobis, & sentimus semper nostra, etiam non nostra; te non sentimus, amorem tuum non gustamus? Dicimus te super omnia diligere, at vbi excellentia amoris tui? insurgunt enim tam multa

ad amorem tuum deprimendum atque deiciendum, ut voce illud videamur dicere, corde & spiritu quasi per transennam aspicere, si tamen per transennam: Ex toto corde, anima, viribus te amandum predicamus; verum cor nostrum heu tam multa, tam aliena, tam vitiosa ad se trahunt, mentem tam varia, & quidem extra te occupant, animam tam multæ sensus prauitates dissipant, tam multa mundi lues inficit: vires ad ea quæ tua non sunt quæ

funt vegetæ atque valentes; in te, in tuis rebus quàm hebetes, quàm fragiles, quàm infructuosæ! Quis nos liberabit à corpore mortis huius, miseriarum, infirmitatum, peccatorum? Tu Domine IESV, tua gratia benigne IESV, tua potentia magne IESV, charitas tua sancte IESV: inrecedet item apud te, atque adiuvabit tua illa excellens tuis donis & celebris Magdalena. Amen.

Rom. 7.

FERIA VI POST DOMINICAM PASSIONIS.

Concilium de nece IESV.

IOAN. XI.

ANNO XXXIII.

In lxx. imaginem adnotatiuncula.

Lxx.
79.

A. Bethania, & Lazari suscitatio; unde occasionem sumpserunt Iudæi contra IESVM.

B. Concursum omnium ad IESVM, qui ne fieret perturbescebant Iudæi.

C. Exercitus Romanorum, quos formidabant ne gentem Iudæorum delerent.

D. Cathedra, & confessus nefarius Principum & Phariseorum.

E. In cathedra Caiphas sceleratus Pontifex vaticinatur IESVM occidendum, &c.

F. Secedit aliquot dies IESVS Ephrem, ut tempore à Patre consuetudo pariat.

EVANGELIUM MISSÆ.

IOAN. XI.

Quidam autem ex ipsis abierunt ad Phariseos, & dixerunt eis que fecit IESVS. Collegerunt ergo Pontifices & Pharisei concilium, & dicebāt; Quid facimus? quia hic homo multa signa facit. Si dimittimus eum sic, omnes credent in eum; & venient Romani, & tollēt locum nostrum, & gentem. Vnus autem ex ipsis Caiphas nomine, cum esset Pontifex anni illius, dixit eis; Vos nescitis quicquam; nec cogitatis, quia expedit vobis ut vnus moriatur homo pro populo, & nō tota gens pereat. Hoc autem à semetipso non dixit, sed cum esset Pontifex anni illius, prophetavit quod IESVS moriturus erat pro gente; & non tantum pro gente, sed ut filios Dei, qui erant dispersi, congregaret in vnum. Ab illo ergo die cogitauerunt ut interficerent eum. IESVS ergo iam non in palam ambulabat apud Iudæos, sed abiit in regionem iuxta desertum, in ciuitatem quæ dicitur Ephrem, & ibi morabatur cum discipulis suis. Proximum autem erat Pascha Iudæorum, & ascenderunt multi Hierosolymam de regione ante Pascha, ut sanctificarent seipso. Quærebant ergo IESVM, & colloquebantur ad inuicem, in templo stantes; Quid putatis quia non venit ad diem festum istum? Dederant autem Pontifices & Pharisei mandatum, ut si quis cognouerit vbi sit, indicet, ut apprehendant eum.

ADNO.